

V řízení o dobrovolné dražbě nemovitosti nařídil soud první stolice vydražiteli, by složil 4000 Kč k zajištění dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: V § 43 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. a § 9 obč. zák. uložil zákon soudci povinnost, by vzal zřetel na předepsané zajištění státních poplatku. Určil-li soud v napadeném usnesení 4.000 Kč jako jistotu pro dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti vyhověl prostě této své povinnosti, to tím spíše, že v dražebních podmínkách k dobrovolnému prodeji této nemovitosti není obsaženo nijaké ustanovení o dávce z přírůstku hodnoty.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnost. Prvý soudce příkaz vůbec neodůvodnil. O tom, že nelze jej ospravedlniti § 43 pat. o mimosporném řízení, ani § 9 obč. zák., jak nesprávně činí soud druhé stolice, netřeba se šířiti, to tím méně, jelikož nařízení prvního soudece v zákonu vůbec nemá opory, naopak odporuje předpisu § 1 zmíněného patentu, že v mimosporném řízení soudce nemá překročiti meze zákonného oboru své působnosti. § 29 vládního nařízení ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n. o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí jedná o spolupůsobení soudu, avšak neobsahuje předpisu, kterým by se dal odůvodniti postup soudu první stolice, jenž se neuspokojil s vyrozuměním inspektorátu pro vyměřování dávky z přírůstku hodnoty, nýbrž doplnil po právoplatně ukončeném dražebním řízení dražební podmínky tím, že nařídil vydražiteli, by složil 4.000 Kč k zajištění této dávky.

Čís. 1950.

Předpis § 16 nesp. řízení o mimořádném dovolacím rekursu neplatí v exekčním řízení na základě třetího odstavce § 19 nesp. řízení.

(Rozh. ze dne 31. října 1922, R I 1271/22.)

Soud první stolice povolil na mzdu horníkovu exekuci pro nárok na výživu nemanželského dítěte. Rekursní soud usnesení potvrdil. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs dlužníkův.

Důvody:

Jde o řízení exekční. Podle § 78 ex. ř. platí v tomto řízení předpisy civ. řádu soudního o rekursu, tedy zejména též § 528 c. ř. s. Dle tohoto § 528 jsou rekursy do usnesení soudu druhé stolice, jímž usnesení prvního soudu bylo potvrzeno, nepřipustny. Dovolací rekurs Josefa Š-a byl tedy dle § 526 c. ř. s. jako nepřipustný odmítnut, což mělo se podle § 528 c. ř. s. státi již v první, pokud se týče druhé stolici. Ovšem jde o exekuci, vedenou a povolenou na základě soudních usnesení, vydaných v řízení mimosporném, ale exekuce tato není vedena a ražena z moci úřední v mimosporném řízení podle prvního odstavce § 19 cís. patetu ze dne

9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., zachovaného v platnosti článkem XIII, čís. 3 uvozovacího zákona k exekučnímu řádu, nýbrž vzhledem na ustanovení třetího odstavce onoho § 19 dle předpisů »civilního řádu soudního«, jak tam jest uvedeno, totiž, poněvadž místo soudního řádu z roku 1871, platného v době vydání uvedeného čís. patentu, platí nyní civilní řád soudní a exekuční řád z roku 1896, dle předpisů tohoto exekučního řádu, totiž dle §§ 294, 303 a 308 ex. ř. na základě exekučního titulu § 1 čís. 6 ex. ř. Nelze tudíž užiti v tomto případě ustanovení § 16 čís. patentu z roku 1854 o přípustnosti dovolacího rekursu do souhlasných usnesení nižších soudu v případech tam uvedených.

Čís. 1951.

Dal-li kupitel zboží pro vadnost prodávajícímu k dispozici, není povinen, by se v žalobě o náhradu škody nabízel, zboží vrátiti, byť je vzal v uschování.

(Rozh. ze dne 31. října 1922, Rv I 184/22.)

Žalující firma objednala u žalovaného modřidlo v lahvičkách hrana-tých, žalovaný dodal však barvu v lahvičkách kulatých, pročež je žalující dala k dispozici a, vzavši zboží v uschování, udělila žalovanému k řád-nému plnění dodatečnou lhůtu, po jejímž marném uplynutí domáhala se na prodávajícímu škody pro nesplnění smlouvy. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c. N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, opírající se o důvod nesprávného právního posouzení věci, není opodstatněno. Právně mylným jest názor dovolání, že spornou věc jest posuzovati s hlediska § 923 obč. zák. Žaloba ze správy předpokládá, že kupitel zboží prodávajícím mu zasláné přijal na splnění smlouvy, leč tomu zde tak není, poněvadž jest zjištěno, že žalující strana dala zboží, jí žalovaným poslané, k dispozici pro vady zboží, smlouvě se přičítá. Pokud jde o použití článku 355 obch. zák., dlužno uvést, že vadnou do-dávkou zboží nenastalo sice na straně žalovaného prodlení, že však žalo-vaný tím, že dodatečnou lhůtu, žalující firmou mu poskytnutou, nechal marně uplynouti, a místo vadného zboží nedodal jí zboží, smlouvě odpovídacího, octl se takto v prodlení, jelikož dodávkou zboží vadného ne-byla smlouva žalovaným splněna, a proto právem posoudil odvolací soud nárok žalobní dle čl. 355 obch. zák., a potvrdil rozsudek, žalobě vyho-vující. Poněvadž nejde tu o žalobu ze správy, nebyla strana žalující povinna v žalobní prosbě nabídnouti se ku vrácení zboží, a netřeba také v rozsudku vysloviti, že žalovaná strana jest povinna zaplatiti straně ža-lující žalovaný peníz proti tomu, že žalující strana jí zboží musí vrátiti. Předmětem sporu jest náhrada škody pro nesplnění smlouvy, žalující strana, odepřevši přijati zboží pro vadnost, má je pouze v uschování pro žalovaného, který nepřestal býti jeho vlastníkem (čl. 348 obch. zák.), z čehož plyne, že nárok žalobní nelze činiti odvislým na vrácení zboží žalovanému, s nímž tento může nakládati dle své vůle. Jest tedy zcela nepřijatelným odvolávati se na ustanovení §§ 35, 36 a 42 ex. ř., když